

Зауважимо, що на сучасному етапі державотворення в Україні доктрина та концепція громадянства зазнали чималих змін та доповнень у контексті сутності та правової природи цього конституційного та політико-правового інституту. Разом з тим, звертає на себе увагу питання щодо подвійного громадянства (біпатризму або множинного громадянства), тобто випадки, коли особа одночасно володіє громадянством декількох держав.

У даному аспекті зазначимо, що українське законодавство не передбачає чіткої заборони подвійного громадянства. Однак, подвійне (множинне) громадянство в Україні хоча і не передбачено на законодавчому рівні, однак існує фактично. Наприклад, діти, народжені у так званому «змішаному шлюбі», від народження стають біпатридами, зважаючи на різні громадянства батьків або популярний на сьогодні «бебі туризм», коли мами на підставі туристичної візи їдуть народжувати дитину у держави, в яких панує право ґрунту, наприклад, США, Канаду та інші. Слід, відмітити, що наявність у особи подвійного громадянства може стати підставою для втрати (автоматичного припинення) громадянства однієї держави.

Таким чином, виходячи із вищевикладеного, можемо зробити висновок про те, що незважаючи на те, що положеннями Конституції України та чинним законодавством з питань громадянства не передбачено заборону подвійного громадянства, тобто дієвий механізм щодо запобігання виникненню випадків подвійного громадянства на законодавчому рівні відсутній, стає очевидним, що інститут громадянства потребує правового переосмислення та модернізації.

Одержано 24.04.2019

УДК 342.728

Владислав Віталійович СТЕПАНЕНКО,

курсант групи Ф2-201 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Радченко О. І.

ПОБУДОВА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Побудова громадянського суспільства в Україні – важлива проблема сьогодення. Наша держава має розв'язувати такі сучасні завдання, як проблема біженців та переміщених осіб, враховувати наслідки військових подій після 2014 року. Усі завдання можуть бути ефективно вирішені громадянським суспільством нашої країни. Воно разом із державними структурами спроможне стабілізувати ситуацію і у кінцевому випадку привести до економічного прогресу та політичного успіху.

Громадянське суспільство є базою сучасної європейської демократії. Ті зміни, що відбуваються в Україні, дають надію сподіватися на позитивні перетворення. У тому числі на розвиток дієздатного та ефективного громадянського суспільства, що стане основою сучасної української демократії.

Громадянське суспільство – це суспільство із розвинутою системою взаємодії у межах права вільних і рівноправних громадян та їх об'єднань з реальним забезпеченням державою рівних можливостей вільно і безпечно розпоряджатися своїми здібностями, майном, що ґрунтується на праві та власній правосвідомості. Генезис громадянського суспільства припадає на період усунення юридичної нерівності, обмеження політичної влади правом, розквіт підприємництва і приватної ініціативи (XVI–XVII ст.). У цей час та пізніше громадянське суспільство поступово вдосконалювалося. Цьому сприяли ідеї видатних мислителів Дж. Локка, А. Токвіля, Г. Гегеля та низки інших. Однак тільки у XX ст. з розвитком демократії суспільство набуло ознак відносно незалежного і автономного соціального утворення, відокремленого від держави і спроможного здійснювати плани громадян на базі самоорганізації.

Таким чином, громадянське суспільство є фундаментом будь-якої сучасної європейської демократії й Україна не є винятком. Наразі в нашій державі триває процес побудови громадянського суспільства. У сучасних складних міжнародних умовах потрібні співробітництво між державними структурами і суспільством.

На нашу думку, для створення справді дієвого громадянського суспільства в Україні необхідно першочергово вжити наступних заходів:

1. Забезпечити повноцінне та своєчасне оприлюднення публічної інформації щодо діяльності державних структур зі сприяння розвитку громадянського суспільства.

2. Налагодити ефективну взаємодію з громадськими об'єднаннями, науковими установами, недержавними науково-дослідними та аналітичними структурами (центрами, фондами) з метою своєчасного реагування на виклики сьогодення.

3. Розробити із залученням громадських експертів єдиний відкритий та прозорий порядок розподілу органами виконавчої влади бюджетних коштів для фінансування на конкурсних засадах програм, проєктів, заходів органів громадянського суспільства (далі – ОГС);

4. Встановити єдині критерії надання державної цільової підтримки громадської самоорганізації.

5. Запровадити обов'язкову звітність ОГС, яким надається державна фінансова підтримка, а також публічний доступ до такої звітності;

6. Стимулювати інвестиції на підтримку діяльності ОГС з надання соціальних послуг та розвиток соціального підприємництва; забезпечити рівні можливості участі ОГС в державних закупівлях.

7. Здійснити комплекс заходів з подальшого делегування ОГС державних повноважень у сфері надання соціальних послуг та розширення обсягів соціального замовлення.

8. Сприяти поширенню інформаційного контенту (із залученням дипломатичних представництв та українських культурних центрів, що діють у зарубіжних країнах) про громадські об'єднання української діаспори, які заявили про свої наміри долучитися або вже долучилися до виконання програм (реалізації проєктів, заходів) в Україні.

9. Зараховувати період волонтерської діяльності як виробничої практики студентів, якщо така діяльність збігається з напрямом отримуваної спеціальності (соціальні працівники, педагоги, психологи, медики, юристи).

Одержано 11.04.2019

УДК 341.123:343.326

Анастасія Юрївна СТУКАЛОВА,

курсант групи Ф3-103 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Устименко О. С.

РОЛЬ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ У БОРОТБІ З ТЕРОРИЗМОМ

Як відомо, тероризм – це суспільно небезпечна діяльність, яка полягає у свідомому, цілеспрямованому застосуванні насильства шляхом захоплення заручників, підпалів, убивств, тортур, залякування населення та органів влади або вчинення інших посягань на життя чи здоров'я людей, погрози вчинення дій з метою досягнення злочинних цілей. Крім того, тероризм – це світова проблема сучасності, яка потребує постійної плідної співпраці держав, організацій та суспільства.

Співробітництво більшості країн світу здійснюється в межах Організації Об'єднаних Націй, до складу якої входять 193 держави. Одним з основних напрямів діяльності ООН є саме боротьба з тероризмом: запобігання, виявлення, припинення, мінімізація наслідків терористичної діяльності.

Організацію Об'єднаних Націй все частіше закликають координувати глобальну боротьбу з тероризмом. У рамках системи ООН були розроблені вісімнадцять універсальних документів щодо боротьби з міжнародним тероризмом, які стосуються конкретних видів терористичної діяльності.

Варто зазначити, що у вересні 2006 року було прийнято Глобальну контртерористичну стратегію ООН, у якій держави-члени ООН вперше узгодили єдиний стратегічний та оперативний підхід щодо боротьби з тероризмом. Вищезазначена стратегія є унікальним документом, який зміцнює зусилля міжнародної спільноти у боротьбі з тероризмом за наступними напрямками: ліквідація умов, які сприяють розповсюдженню тероризму; попередження та боротьба з тероризмом; зміцнення ролі системи ООН в цій сфері; забезпечення поваги прав людини та верховенства права в якості фундаментальної основи для боротьби з тероризмом.

З метою надання допомоги державам-членам ООН у впровадженні Глобальної контртерористичної стратегії та сприяння міжнародному співробітництву у вересні 2011 року був створений Контртерористичний центр ООН, який почав функціонувати з квітня 2012 року після першого засідання його Консультативної ради.